

Valkyrien i Esbjerg hos Den Ny Opera.

Anmeldelse af Ulla Strømberg.

Der skal både mod og selvtillid til for at turde sætte Wagners mammutværk "Ringen" op i Esbjerg. Men Den Ny Opera har det hele og også noget at have det i. Så husk at bestille billetter til august 2019, 2021, 23 og 2024!

Hvilken glæde at komme til Musikhuset i Esbjerg med de gode rammer til denne klare nyfortolkning af "Valkyrien", som instruktøren Kasper Wilton, scenografen Mari i Dali og operachef og dirigent Lars Ole Mathiasen har skabt sammen.

Helt bevidst er der taget højde for de muligheder, som scenen, stedet, publikum, rummet og økonomien giver. Det er derfor blevet til en semiklassisk historie om et dysfunktionelt familieliv og ikke mindst kærlighedens veje og vildveje.

I "Valkyrien", nr. to i den samlede "Ringen" – er den ene hovedhistorie Sieglinde og Siegmunds søskendekærlighed i skyggen af faderen, Wotans, ønske om at forme verden og fastholdet RINGEN.

Kasper Wilton har snildt gjort Wotan til en kunstner med et mildt blik og kunstnerkappe, hue, skulpturer og bristede forhåbninger. Det psykologiske fungerer meget fint hos James Johnson, som også sang partiet på Det Kongelige Teater i begyndelsen af det nye århundrede.

Visuelt er alt veldisponeret i Mari i Dalis scenografi, der giver de fleste kostumer en gang prærafaelitisk lak. Det er smukt, som romantiske malerier fra 1800-tallet, hvor der både er flæser og lange slangekrøller hos kvinderne. Selv skriver hun, at også at en dommedagskunstner som tyske Anselm Kiefer har inspireret. Det synes overbevisende og acceptabelt, mens guldet skinner, mørket falder på, og kærligheden blusser mere end ellers hos det smukke par Sieglinde og Siegmund. Så flot og kraftfuldt sunget af svenske Cornelia Beskow og danske Magnus Vigilius. Ikke mindst hun får i andenakten virkelig fat, så Esbjerg glemmes, og vi er et sted i gudeverdenen, hvor der er frit løb for følelserne.

Men allerede i førsteakten tegner hun med nedbøjet hoved og stive bevægelser en smuk, men dybt neurotisk figur, der er fanget i tvangsægteskabet med Hunding, sunget stærkt af Jesper Brun-Jensen.

Sværest er det for Brünnhilde, titelpersonen, sunget af Annalena Persson, ligeledes svensk sopran, der har prøvet partiet tidligere. Her mangler kraft til at stå forrest for de 8 andre livlige valkyrier, som er så muntre, mens de samler unge mænd op. Det er ærgerligt og præger hele tredjeakten, der ellers skal ende i et stort tragisk bål omkring den udstødte valkyriedatter.

Historien er jo lettere umulig, men det er lykkedes Wilton og co. at få samlet trådene, så også den sure, nye hustru til Wotan, Fricka, med Randi Stenes myndige røst, kan vise et næsten genkendeligt parforhold. For Wotan har svigtet hende gang på gang, og nu skal han, for at beholde hende, ofre de unge elskende på grund af deres utugtige kærlighed.

Det er en klogeligt neddæmpet fortolkning, som står i modstrid til den nuværende Bayreuth-Valkyrien, instrueret af Frank Castorf med scenografi af Aleksandar Denic. Her er ikke sparet på hverken politiske associationer til den russiske revolution eller video a la stumfilmens barndom. Det tydeliggør ikke, men forklarer dog andre muligheder i Wagners imponerende værk.

Orkestret i Esbjerg er på bedste Bayreuth-manér skjult under scenen. Det er lidt ærgerligt, at man ikke kan glædes over de over 90 musikere og deres anstrengelser, men det har vist været nødvendigt for at få plads.

Flot gået af operachef og dirigent Lars Ole Mathiasen og mere end værd at støtte. Der spilles tre gange her i august – sidste gang i aften tirsdag, – men bestil billet til næste omgang – om to år til “Rhinguldet” – det er værd at lytte til, opleve – og støtte.

Det trykte operaprogram er velredigeret med masser af gode oplysninger fra instruktør og scenograf, fine biografier om de medvirkende og en interessant artikel af Karl Aage Rasmussen. Sådan skal det være.